(Vervolg van pag. 6).

leed, lacht om de dikke tranen, die over de zachte wangetjes bibberen, lacht om héél de schreiende zoete weelde, die ze in haar armen houdt en die van haar en voor haar is.

En nog altijd lachend nestelt ze het wezentje tegen zich aan, bergt het kleine kopje innig tegen haar borst, waar het gulzige mondje dadelijk zoekt naar voedsel.

Maar dan zijn ook moedertje's oogen niet meer droog.

Julia Frank.

DOODENWAKE

Een bevende zucht gleed door de zwarte kamer; het was of hij slechts noode losgelaten werd uit een overvol gemoed, alsof er angst lag in dat bedwongen geluid; angst om te bekennen, dat die ééne voorafging aan vele, vele andere, nog smartelijker.

Maar het hoofd was zoo vredig en aantrekkelijk in die serene rust, dat de handen verlangden dat leven aan te raken, en aarzelend kwamen ze weer aandrijven, liefkoosden de kanten van het kussen. Daar rustten ze even; de vrouw boog zich voorover, als verzamelde ze moed voor een daad door zich te verzekeren van 's mans ontrefbare kalmte; toen legde zich een der handen plotseling op het marmer van zijn wang.

De vrouw bleef daar een heelen tijd en ze zat bewegingloos, starend naar dat warme leven op dat ijskoude doode, alsof dat lichaamsdeel niet het hare was, maar iets heel vreemds en teers, dat ze den gestorvene had gegeven als troost.

Eindelijk lag ook de andere hand op het kalme gelaat, maar niet zoo rustig bleef ze liggen als de eerste dat gedaan had. De vrouw keek nu naar haar eigen lange, zwart-bekleede armen, die zich uitstrekten over het witte bed en waaraan haar warme handen zaten, handen, waardoor het jonge bloed stroomde, en die desondanks dat lieve gelaat niet konden verwarmen. Dat was een vreeselijke schrik.

De vrouw voelde hem door haar lichaam opschokken naar haar hart, dat hij als toekneep in hardvochtigen greep. Haar mond ging open in starre verbazing en de oogen richtten zich in vertwijfeling naar haar witte handen, die zich in angst om het gezicht gingen klemmen en vergeefs trachtten het te warmen.

En al wilder werden de hevige gebaren, tot het gelaat werkelijk scheen te leven door de vreeselijke onrust, die het beroerde. Maar de koude werd ijziger, zóó zelfs, dat de handen der vrouw er van verstijfden.

Toen boog ze in radeloozen ijver haar hoofd nog dieper en haar warme, volle lippen persten zich op die eentonige koude, drukten tegen het wasbleeke vel, totdat ook haar mond als welkende bloem verbleekte in haar angstig gelaat.

De kamer was nu vol zwijgenden angst, een angst, die het zwarte dreigend deed schijnen en als duizendpootig monster kroop door de hééle ruimte.

De vrouw wilde vluchten, maar ze kon niet. Ze wist niet, waarheen te richten haar weigerende voeten, omdat overal dat beest loerde met onzichtbare oogen. Ze trachtte te denken, kalm te denken, dat dit een onmogelijkheid was, dat niets haar kón beletten weg te gaan — er was immers geen dier, noch iets anders om bang voor te zijn! — maar haar gedachten vertroebelden reeds in den aanvang, en met afgrijselijke zekerheid voelde ze, hoe langzaam, heel langzaam, het monster opkroop tegen het bed en haar eigen lichaam, voelde ze de onzichtbare pooten drukken tegen haar beenen, haar knieën, haar borst en eindelijk haar hals.

Nu begon ze te worstelen met het beest en ze streed een vreeselijken strijd, hoewel geen lid aan haar zich verroerde en de stilte dieper en dieper om haar heen viel.

Een enkele maal meende ze te zullen overwinnen, dacht ze haar keel bevrijd van dien helschen greep; dan herademde ze een oogenblik en keek naar den doode, als om zich te overtuigen, dat de vreeselijke vijand hem niet aangevallen was, maar plots knelde weer het monster om haar lichaam, deed haar sidderen onder zijn walglijken last, en met hernieuwde kracht zette ze den strijd voort.

Kalm staarde de doode naar dit tooneel met zijn halfgesloten oogen, vredig lachte de mond onder de kleine blonde snor. Hij wist van geen vijand, van geen monster, en hij zag slechts de zwarte gedaante daar voor zijn bed, zag haar roerloos en gebogen. En heel de lieflijkheid van zijn hooge rust deed hij uitstroomen naar haar, deed hij als balsem vloeien in de wonden van haar smart, totdat de omgeving scheen te lichten en te tintelen van troost en het monster langzaam week.

Weer ruischte nu een bevende zucht door de kamer, maar de angst was er uit verdwenen. De vrouw bewoog zich schuchter, strekte voorzichtig haar armen uit, zich blij verwonderend, dat ze niet gegrepen werden en ze de macht had, ze weer in haar schoot te bergen.

En een stille vreugde over deze verlossing kwam over haar, trilde warm op in haar zwaar-kloppend hart. Ze wendde het hoofd naar den doode en zag het dierbare gelaat als in stralenkrans, schoon en edel.

Het monster was nu voorgoed verdwenen; de kamer geleek een kerk in avondstond, zoo hoog-rein en vredig.

Teeder nam de vrouw de weggezonken plooien van de lijkwade en spreidde ze over de handen en de borst van den man, zoodat alleen het hoofd nog lichten bleef en vriendelijk wenkte.

Dan blikte ze rond in de rouwkamer, waar alles zwart was en toch niet somber meer; een behaaglijke rust kwam over haar, een zich-veilig-voelen in die donkerte, zoo naast haar doode, en met berustend gebaar vouwde ze haar handen, die ze zachtjes te rusten legde in haar zwarten schoot.

Julia Frank.

Een zacht geruisch van vrouwenkleeren volgde op dien zucht, en langzaam, voorzichtig, gleed een slanke figuur door de zwarte kamer, stond af en toe twijfelend stil, om zich ten slotte neer te laten naast het groote, zware ledikant, waar, onder de stille bedekking van een wit kleed, de doode lag — een jonge man.

Dat was het eenige lichte punt in de donkere ruimte, een zwak-glanzende plek, die bescheiden het doefgeestige zwart trachtte te verven, die stil en vriendelijk lichtte over de groote smarteplek.

Nu bewogen zich schuchter de handen der vrouw over dat lichte, rustten een wijle ter hoogte van het hoofd; dan trokken ze aarzelend aan de witte wade, die in dikke plooien nederlag over het roerlooze lichaam en waarboven nu in kalme schoonheid het mannengelaat glansde.

En verder gingen de handen; ze streelden het hoofdhaar en de breede zoomen van het doodshemd, totdat een ijzige koelte opkroop langs haar vingertoppen en de vrouw ze met een zachten kreet terugtrok en ze een oogenblik verborg in de zoele plooien van haar eigen gewaad.

PROF. DR. J. P. KUENEN.

NOT. M. VAN KEMENADE.

S. J. R. DE MONCHY.

Den 12en April herdacht Prof. Dr. J. P. KUENEN, sinds 23 Februari 1907 hoogleeraar in de Wis- en Natuurkunde aan de Leidsche Universiteit, den dag waarop hij voor 25 jaar aan deze Universiteit promoveerde tot doctor in de wis- en natuurkunde. — Notaris M. VAN KEMENADE te Geemert hoopt 1 Mei a.s. zijn 50-jarig ambtsjubileum te herdenken. De jubilaris is lid v. d. Prov. Staten v. N.-Brabant en officier in de orde van Oranje-Nassau. — Te Rotterdam is in den ouderdom van 93 jaar overleden de heer S. J. R. DE MONCHY, oud-lid van de Prov. Staten.

J. HUDIG. †

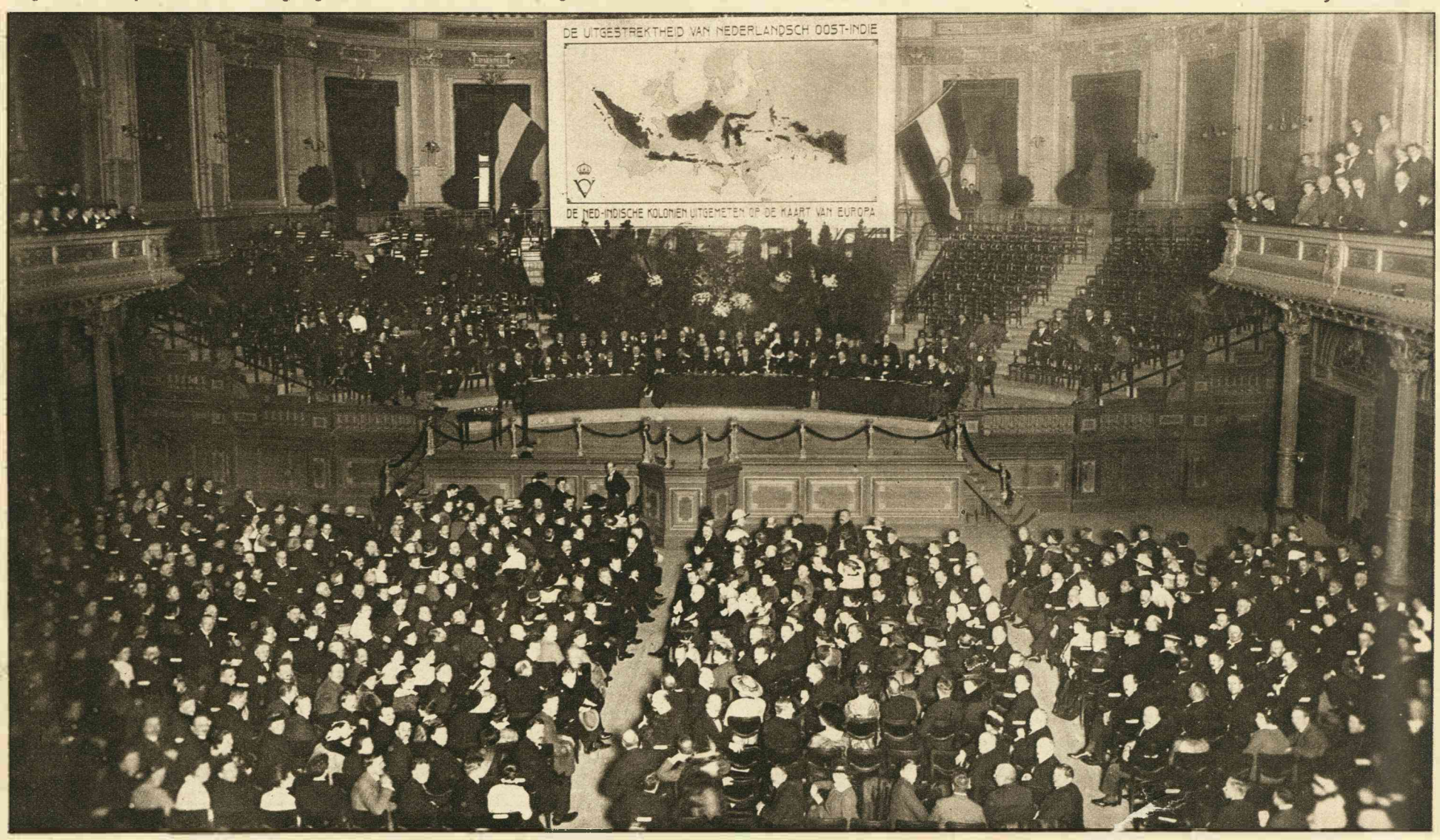

P. KEG CZN. †

J. W. P. KENNIS. †

De heer J. HUDIG te Rotterdam, een zeer bekende figuur in scheepvaartkringen, herdacht 16 April het feit dat hij vóór 60 jaar lid werd der firma Hudig & Veder. — Te Middelburg is op 68-jarigen leeftijd overleden de heer P. KEG CZN., oud-directeur van het Postkantoor aldaar. De overledene was ridder in de orde van Oranje-Nassau. — In den ouderdom van 82 jaar is te 's-Gravenhage overleden de heer J. W. P. KENNIS, gep. Hoofd-Ingenieur van den Waterstaat N.O.I.

„ONZE VLOOT".

Verleden week had in het Concertgebouw te Amsterdam een bijeenkomst plaats van de Amsterdamsche afdeeling der Vereeniging „Onze Vloot", die bijgewoond werd door de leden van het comité „Indië Weerbaar". Voor dezen propaganda-avond was een groote belangstelling.